

?Res no és el que sembla

El psiquiatre pregunta al pacient què li passa. El pacient respon que té complex de gos. «Fa molt de temps que us passa?», vol saber l'alienista. «Des que era cadell», confessa l'home. L'home de la bata blanca no sap si aviar-lo al veterinari o intentar una psicoanàlisi. Optarà per això segon. «Sou casat?», s'interessa el doctor. Resposta: «Malauradament sí. Amb la dona tot el dia estem com gat i gos». El doctor li demana si no ha sentit mai la temptació de mossegar-la. «Al contrari», aclareix l'home-gos: «És ella qui, si pot, em queixala a mi, la gata maula!». I en dir-ho, es posa dret, s'abaixa un pam els pantalons i mostra al doctor les marques de la dentadura conjugal a la cuixa. «Digui'm si això no és portar una vida de gos!», afegeix. «Ja se sap -diu el doctor, gratant-se la barbata amb una mà i l'aixelleta amb l'altra-, a gos flac, tot són puces». «I de sexe, com anem?», li etziba el doctor, amb la llengua penjant. «I ca!», fa l'home queixalat. «Res de res?», insisteix el doctor arrossegant les erres com qui rosega un os. «Diu que tinc la cua massa curta, i això que faig un bon morro!», contesta amb resignació i orgull alhora. «Sospiteu que us pugui ser infidel?», inquireix el doctor, enravenant les orelles. «Impossible!», assegura l'interrogat: «Que heu vist mai un gos banyut?» En aquestes, finalitza l'hora setmanal de teràpia i l'home que fa de gos, el veritable psiquiatre, surt al carrer, i l'home de la bata blanca, que essent un gos creu que és ell el psiquiatre, torna a la cel·la de la gosserra on passarà la resta dels seus dies, fins a l'últim udol.